

còn mẹ, vì ngày khai hoa nở nhụy không phải “đi biển mò cầu một mình” mà có người mẹ thương yêu bên cạnh, cầm tay nhỏ nhẹ nói rằng “ráng con nhé, chịu khó đi, có mẹ và chồng con bên cạnh đây”.

Với năm tháng mẹ tôi già và tôi cũng theo giòng đời mà theo mẹ tôi. Mẹ đã có những cơn chướng, những thay đổi tánh tình của người lớn tuổi. Tôi nghiệm rằng người đã mệt mỏi, và cũng có thể lòng bất an vì lo sợ bệnh tật, lo sợ tuổi già đã đến. Tuy bận bịu với gia đình, nhưng tôi vẫn cố gắng dành thì giờ cho người. Người thích gì tôi chịu theo đó, người muốn gì tôi làm theo, công ơn đã nuôi nấng tôi, thương yêu, thì những cái nhỏ nhặt mà tôi đưa cho người có đáng gì đâu.

Tôi vẫn nhớ có những cuộc tranh cãi thật dễ thương, vì mẹ và tôi hai thế hệ khác nhau, mẹ vẫn bảo:” cá không ăn muối cá ương, con không nghe lời mẹ trăm đường con hư”. Tôi cười hỏi lại mẹ, nếu người đàn bà hư hỏng, mẹ ơi làm sao họ dạy con được và họ đâu có xứng đáng làm gương sáng cho con họ, mẹ nghĩ sao.

Mẹ cười hiền hoà xoa đầu tôi, con bé này lắm sự. Những cái thân thương, những câu nói tuy rằng đùa giỡn giữa mẹ con, nhưng bây giờ tôi mới nghiệm được đó là những bài học mẹ muốn tôi ghi nhớ.

Chúng ta lại đến chùa với mùa lễ Vu Lan. Bông hồng đỏ cho những ai còn mẹ, trắng người thương yêu đã bỏ mình ra đi. Nhìn các em cầm giỏ hoa trong đó trắng đỏ lẫn lộn, các em để cho mình tự lựa và chỉ phụ để cài lên áo.

Ngày còn mẹ bên cạnh, lâu lâu mẹ có làm phiền, tôi cũng hay ưả nhăn nhó, hay là vì công việc mệt mỏi trong cuộc sống, có đôi lúc không nhìn mẹ, giờ này hoá hoa hồng trắng cài trên áo, mẹ có còn bên cạnh để mình nhăn nhó nữa không, câu nói dễ tỏ lòng thương yêu chỉ được nói lên trong giấc mộng, cái gần gũi để được âu yếm ôm mẹ trong vòng tay cũng không còn nữa, tiếng gọi thật dễ thương “mẹ ơi” đâu có được thốt ra cũng chỉ để nói vào hư không.

Mỗi lần về đến nhà, không còn người mẹ già thương yêu ra mở cửa cho con vào, nhưng câu nói “hôm nay con mệt không” có bao giờ tôi được nghe lại...

Đóa hoa hồng trắng đã được cài trên áo, mẹ tôi đã vĩnh viễn bỏ tôi ra đi.

*Mẹ già như chuỗi ba hương,
Nhu xôi nếp một,
Nhu đường mía lao.*

Võ Thị Đồng Minh

LỄ HỘI VU LAN

*Sáng nay em lên chùa
Nhớ mẹ, mùa Vu Lan
Có một chàng thanh niên
Cúi đầu trước chánh điện*

*Nghe chàng niệm Nam Mô
Em vô tình nhìn chàng
Thấy hai hàng nước mắt
Tay ôm mặt thấm sàu*

*Lòng em đau rạn vỡ
Hoa trắng cài áo chàng
Em thoáng buồn mang mang
Thì ra chàng mất mẹ*

*Em khe khẽ nguyện cầu
Và cúi đầu đánh lễ
Bỏ Tát Quán Thế Âm
Xin phát tâm cứu độ...*

*Cuộc đời đầy khổ đau
Nhưng niềm đau mất mẹ
Có lẽ không gì bằng
Dù người già hay trẻ*

Tảo Giang